

LAZARIÁNSKÝ REUNION

ČLENŮ VOJENSKÉHO A ŠPITÁLNÍHO ŘÁDU SV. LAZARA JERUZALÉMSKÉHO V ČESKÉ REPUBLICE ★ ★ ★ 3/2023

Řádová investitura v kostele sv. Petra a Pavla v Brně

V sobotu 16. září 2023

**se v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně
konala řádová investitura.**

**Bohoslužbě Slova předsedal brněnský biskup
J. E. Mons. Ing. Mgr. Pavel Konzbul, Dr.**

Promluva Mons. Pavla Konzbula na brněnské investituře

Rytíř, než se stal rytířem, musel strávit celou noc na kolenou před Nejsvětější svátostí. **A tak tu máme rytířskou ctnost zbožnosti.** Rytíř také musel slíbit, že bude ochraňovat chudé, ženy a církev. **To je ctnost statečnosti.**

Zbožnost – Italský světec Padre Pio říkával, že „V knihách hledáme Boha, v modlitbě ho nalézáme.“ Stát se tím, kdo v modlitbě patří na Boží tvář, stát se tzv. „Božím čumilem“, to je dle mého soudu vskutku rytířská vlastnost. Jeden citát praví, že „skuteční rytíři nepotřebují brnění“, já bych k tomu dodal, místo brnění potřebují čas modlitby. Tento čas je zárukou toho, že rytíř bude mít dobrotného krále a nestane se rytířem temným. **Tím dobrotvorným králem není nikdo jiný než Kristus král.** Skutečný rytíř je vojákem Kristovým.

Statečnost – o ní premiér Spojeného království Winston Churchill řekl, že „Jakmile nemá člověk odvahu, nemá ani jistotu, že zachová jakoukoliv jinou ctnost.“ Psychologický lze vnímat statečnost dvojím způsobem: **vydržet a napadnout.** Statečný je ten, kdo je schopen vydržet, odrazit tíhu strachu, který člověka stlačuje. Sv. Tomáš Akvinský tvrdí, že **náročnější je vydržet než napadnout.** Výpad je něco okamžitého, zatímco vydržet je spojeno

s čekáním, které může být dlouhé a únavné. **Proto se říká, že trpělivost je dcerou statečnosti.**

V jednom muzeu byla výstava na téma základní ctnosti. Umělec nachystal sochy a pozval hosty. Když vstoupili do sálu, spatřili čtyři postavy. Sochu mladé krásné dívky, těhotné ženy, silného muže a starce. Která z těch soch představuje moudrost, která spravedlnost, která statečnost a která mírnost? Hosté začali přemýšlet. Jako první odhalili moudrost. To bude ten stařec. Ten vše hodnotí z pohledu věčnosti. Pak si prohlíželi sochu mladého silného muže. „Že by to byla statečnost?“ ptali se autora díla. Ten je překvapil svou odpovědí. „Není to statečnost, ale mírnost.“ Hostům se to nezdálo. „Ta socha nevypadá na nějakého umírněného chudáčka.“ Sochař na to pravil: „Ctnost mírnosti taky žádný chudáček není. Je to pořádný silák, protože musí ovládnout všechny lidské vášně.“ Přišli k soše těhotné ženy. „Že by ona byla statečnost?“ Sochař se usmál a opět své hosty opravil: „Matka je symbolem spravedlnosti.“ Ocitli se před poslední sochou – mladou krásnou dívkou. „Proč je ta dívka symbolem statečnosti?“ „Statečnost dává sílu k oběti a překonávání překážek v duchovním životě. Každý, kdo se do ní zamiluje, dostává odvahu se pro ni obětovat.“ *Pavel Konzbul*

Slavkovská iniciativa smíření 2023

Každým rokem si jihomoravské město Slavkov u Brna připomíná bitvu tří císařů (1805) – slavné Napoleonovo vítězství, které však stálo tisíce lidských životů. Krvavá válečná událost dala před lety podnět pro vznik ekumenického hnutí, jež naopak hledá cesty ke smíření mezi národy, církvemi i jednotlivci. Pod názvem Slavkovská iniciativa smíření (SIS) se od roku 1996 konají ve Slavkově u Brna či vsích náležejících do Dobrovolného svazku obcí Ždánický les a Politaví pravidelná setkání zástupců křesťanských církví a denominací, různých občanských sdružení a zástupců samosprávy, aby spolu s širokou veřejností hledali východisko z problémů, které je dosud rozdělávaly. Ze slavkovských dnů smíření, pravidelně realizovaných na přelomu září/října, se stala jedna z nejvýznamnějších ekumenických akcí, přesahující svým významem hranice naší vlasti – mezinárodní centrum usmíření pořádané pod záštitou Ekumenické rady církví v České republice a České biskupské konference. Tak jak se „dny smíření“ postupně rozšiřovaly, narůstalo na významu stále větší zapojení široké veřejnosti. Snahou organizátorů je, aby to nebyli jen reprezentanti kléru, ale i osobnosti, kteří chtějí přispět ke zmírnění napětí ve světě.

Letošní Slavkovská iniciativa smíření se uskuteční 20. října v Křenovicích v duchu motto: „Aby všichni byli jedno“. Program začne v 17 hod. v kostele sv. Vaňince ekumenickou bohoslužbou, které bude předsedat Mons. ThLic. Václav Slouk,

probošt Královské stoliční kapituly sv. Petra a Pavla v Brně. Hudební doprovod zajistí koncertní varhaník MgA. Martin Jakubiček z Brna. Mezi čestnými hosty poprvé přivítáme Jeho Excelenci Ing. Ondřeje Farku, KCLJ, BMLJ, Velkobilava Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského. Program poté bude pokračovat v kulturním Bistru v Křenovicích při společném agapé. Na realizaci projektu setkání se podílejí: Slavkovská iniciativa smíření, město Slavkov u Brna, Ždánický les a Politaví, D.S.O., Vojenský a špitální řád sv. Lazara Jeruzalémského. Akce je volně přístupná pro širokou veřejnost.

Karol Frydrych

Činnost patrona Řádu nám pomáhá řešit vše v dnešní nelehké době

Dne 4. září 2023 se sešla většina členů Plzeňské komendy bl. Gerarda v kapli bl. Hroznaty na Plzeňském biskupství, aby si připomněla svátek sv. Lazara, Marie a Marty pod vedením našeho kaplana P. Igora Bibka. V promluvě byl připomenut význam našeho sv. Lazara, Marie a Marty pro dnešní nelehké období v Evropě i ve světě. P. Igor Bibko vyzdvihl také úsilí bl. Gerarda, který je patronem Plzeňské komendy našeho Řádu a který byl zakladatelem nemocnice pro malomocné v Jeruzalémě, která se pak rozšířila v řadě tehdejších evropských měst.

Na závěr mše byl požehnán obraz s modlitbou „Otče náš“, který bude vystaven v naší místnosti, ve které se konají jour-fixy i jiná setkání členů Plzeňské komendy.

Všichni přítomní se pak zúčastnili krátké schůzky, na které byla dohodnuta další špitální činnost Plzeňské komendy do konce letošního kalendářního roku. *Kamil Kuna*

Ekumenická vigilie Synody katolické církve –

– možný předobraz sjednocení všech křesťanských církví

Papež František je upřímným podporovatelem ekumenického sblížení církví, z jeho působení na tomto poli můžeme poznat, že Boží lid autenticky nazírá v jeho „plné katolicitě“ - tedy jako společenství křesťanů všech formálních církví a církevních společenství. V tomto ohledu je papež František nesmírně blízký poslání našeho řádu. Nesmírně působivými ekumenickými počiny papeže Františka bylo pozvání vrcholných představitelů většiny křesťanských denominací na jmenování nových kardinálů 30. září 2023 a zejména na ekumenickou vigilii konanou večer téhož dne. Spolu s papežem se modlili ekumenický patriarcha Bartoloměj, arcibiskup z Canterbury Justin Welby a mnozí další vrcholní představitelé všech křesťanských vyznání za dary Ducha sv. pro nadcházející 16. generální shromáždění synody

katolické církve. Do modlitebního společenství nazvaného „Společně - shromáždění Božího lidu“ papež pozval především mladé křesťany. Spolu s účastníky před Svatopetrskou bazilikou se mla-

dí křesťané společně modlili na dalších 220 místech světa. Všechny církve se připojily k papeži v modlitbě za dary Ducha pro katolickou synodu, možná jsme viděli předobraz budoucího sjednocení všech církví na skutečně ekumenickém koncilu. Liturgii vigilie sestavilo ekumenické společenství z Taizé. Její představený bratr Matthew zdůraznil, že vigilie „...je způsob, jak mladé lidi přímo zapojit do synodálního procesu, protože synodalita a ekumenismus jdou ruku v ruce, nelze je rozdělit“. Papež ve své homilii naznačil cestu, jak v Duchu sv. můžeme k jednotě dojít; ne tlacháním a mnoha teologickými řečmi, ale nasloucháním Duchu sv. v tichu. Papežovo zamyšlení přinášíme v plném rozsahu v českém překladu dle <https://www.vaticannews.va/cs/papez/news/2023-09/papezova-homilie-pri-vigilii-synody.html> Filip Dostál

Homilie Svatého otce Ekumenická modlitební vigilie „Together“, Svatopetrské náměstí, sobota 30. září 2023

„Together „. „Společně“. Jako první křesťanské společenství v den Letnic. Jako jedno stádce, milované a shromážděné jedním pastýřem, Ježíšem. Jako velký zástup ze Zjevení, jsme tu my, bratři a sestry „ze všech ras, kmenů, národů a jazyků“ (Zj 7,9), z různých společenství a zemí, dcery a synové téhož Otce, oživení Duchem přijatým ve křtu, povolání ke stejné naději (srov. Ef 4,4-5).

Děkuji vám za vaši přítomnost. Děkuji komunitě Taizé za tuto iniciativu. S velkou láskou zdravím hlavy církví, vedoucí a delegace různých křesťanských tradic a zdravím vás všechny, zvláště mladé lidi: děkuji vám. Děkuji vám, že jste se za nás a s námi přišli modlit do Říma před řádným generálním shromážděním biskupské synody, v předvečer duchovních cvičení, která mu předcházejí. „Syn-odos“: krácejme společně, nejen katolíci, ale všichni křesťané, celý lid pokřtěných, celý lid Boží, protože „jen celek může být jednotou všech“ (J. A. MÖHLER, Symbolik oder Darstellung der dogmatischen Gegensätze der Katholiken und Protestanten nach ihren öffentlichen Bekenntnisschriften, II, Köln-Olten 1961, 698).

Stejně jako velký zástup ve Zjevení jsme se modlili v tichu a naslouchali „velkému tichu“ (srov. Zj 8,1). A ticho je důležité, je mocné: může vyjádřit nevýslovný smutek tváří v tvář neštěstí, ale také ve chvílích štěstí radost, která přesahuje slova. Proto bych se s vámi rád krátce zamyslel nad jeho významem v životě věřícího, v životě církve a na cestě k jednotě křesťanů. Jak důležité je ticho.

Za prvé, ticho je zásadní v životě věřícího. Vskutku leží na začátku i na konci Kristovy pozemské existence. Slovo, Otcovo Slovo, se stalo „tichem“ v jeslích a na kříži, v noci Narození Páně a o Velikonocích. Dnes večer jsme my křesťané stáli v tichosti před křížem ze San Damiana, jako učedníci naslouchající před křížem, který je Mistrovým trůnem. Naše ticho nebylo prázdňé, ale chvíle plná očekávání

a připravenosti. Ve světě plném hluku už nejsme na ticho zvyklí, ba někdy ho těžko snášíme, protože nás konfrontuje s Bohem i s námi samými. Přesto je základem řeči a života. Svatý Pavel říká, že tajemství Višleného Slova bylo „zahaleno mlčením od věčnosti“ (Řím 16,25), a učí nás, že mlčení střeží tajemství, jako Abraham střežil smlouvu, jako Maria střežila ve svém lůně a ve svém srdci rozjímal o životě svého Syna (srov. Lk 1,31; 2,19.51). Na druhou stranu pravda nepotřebuje silný křik, aby se dostala do lidských srdcí. Bůh nemá rád proklamace a křik, řečnění a hluk: Bůh dává přednost tomu, aby - podobně jako to udělal s Eliášem - promlouval „šepotem jemného vánku“ (1 Kr 19,12), „strunou znějící tichem“. Na struně znějící tichem. A tak i my, jako Abraham, jako Eliáš, jako Maria, se potřebujeme oprostít od tolika hluku, abychom mohli slyšet jeho hlas. Neboť jedině v našem tichu zaznívá jeho slovo.

Za druhé, ticho je nezbytné v životě církve. Ve Skutcích apoštolů se píše, že po Petrově řeči na jeruzalémském koncilu „celé shromáždění ztichlo“ (Sk 15,12) a připravovalo se na přijetí svědectví Pavla a Barnabáše o znameních a zázracích, které Bůh konal mezi národy. A to nám připomíná, že mlčení v církevním společenství umožňuje bratrskou komunikaci, v níž Duch svatý harmonizuje názory, protože on je harmonie. Být synodální znamená takto se navzájem přijímat s vědomím, že všichni máme o čem svědčit a čemu se učit, a společně naslouchat „Duchu pravdy“ (J 14,17), abychom poznali, co „říká církvím“ (Zj 2,7). A ticho umožňuje především rozlišování, a to prostřednictvím pozorného naslouchání „nevslovitelným vzdechům“ (Řím 8,26) Ducha, které se ozývají, často skrytě, v Božím lidu. Prosme proto Ducha o dar naslouchání pro účastníky synody: „naslouchání Bohu až do té míry, abychom spolu s ním slyšeli volání lidu; naslouchání lidu až do té míry, abychom vdechovali vůli, se kterou nás

Bůh volá“ (Promluva u příležitosti modlitební vigilie v rámci přípravy na Synodu o rodině, 4. října 2014). A konečně do třetice: ticho je zásadní na cestě k jednotě křesťanů. Je totiž základem modlitby, od níž ekumenismus začíná a bez níž je neplodný. Ježíš se totiž modlil, aby jeho učedníci „byli jedno“ (J 17,21). Ticho, které se stává modlitbou, nám umožňuje přijmout dar jednoty „tak, jak to chce Kristus“, „s prostředky, které chce on“ (srov. P. COUTURIER, Modlitba za jednotu), nikoli jako autonomní plod našeho vlastního úsilí a podle čistě lidských kritérií. Čím více se společně obracíme k Hospodinu v modlitbě, tím více cítíme, že je to On, kdo nás očisťuje a sjednocuje nad rámec rozdílů. Jednota křesťanů roste v tichu před křížem, stejně jako semínka, která dnes dostaneme a která představují různé dary udělené Duchem svatým různým tradicím: je na nás, abychom je zaseli s jistotou, že růst dává pouze Bůh (srov. 1 Kor 3,6). Budou znamením pro nás, kteří jsme zase povoláni k tiché smrti egoismu, abychom působením Ducha svatého rostli ve společenství s Bohem a bratrství mezi sebou.

Proto, bratři a sestry, ve společné modlitbě prosme, abychom se znovu naučili mlčet: abychom naslouchali Otcovu hlasu, Ježíšovu volání a vzdechům Ducha. Prosme, aby synoda byla kairós bratrství, místem, kde Duch svatý očisťuje církev od zvanění, ideologií a polarizací. V době, kdy směřujeme k významnému výročí velkého Nicejského koncilu, prosme, abychom mohli jednotně a v tichosti uctívat jako mudrci tajemství Boha, který se stal člověkem, s jistotou, že čím blíže jsme Kristu, tím jednotnější budeme mezi sebou. A jako mudrce z Východu vedla do Betléma hvězda, tak ať nás nebeské světlo vede k našemu jedinému Pánu a k jednotě, za kterou se modlil. Bratři a sestry, vydejme se společně na cestu, dychtiví setkat se s ním, klanět se mu a hlásat ho, „aby svět uvěřil“ (J 17,21).

Představujeme naše nové členy

Bc. Mária Kubenová

Po střední škole jsem dva roky studovala v rakouském Bogenhofenu němčinu. Poté jsem pracovala v nově otevřené nemocnici v Petržálce na traumatologii. Mým velkým snem bylo pracovat v misii. V lednu 2000 jsem odletěla do Guyany a zůstala tam pracovat dva roky hluboko v džungli pod horou Pagarambo mezi indiány kmene Akavajo. Po návratu jsem chvíli pracovala v biblické mezinárodní společnosti v Bratislavě.

Pak jsem se vdala, odstěhovala se na Moravu, měla čtyři děti a nyní pracuji jako staniční sestra v Urocentru v Brně. Mám ráda hory, dějiny, umění a violoncello. Hrávala jsem v Trnavském komorním orchestru, Holešovském komorním orchestru, nyní žel není příležitost. V době, kdy jsem s dětmi byla doma, jsem získala bakalářský titul na Evangelické teologické fakultě v oboru evangelická teologie.

Reflexe: „Byla jsem požádána napsat svůj dojem z Investitury. To je nelehký úkol. Snad bych napsala, že to bylo jako poslechnout si Mahlerovu symfonii č. 2 c mol neboli Vzkříšení. Velkolepé, ohromující, ale i osobní a hluboké.“ *Mária Kubenová*

Petr Jan Nepomuk Hroník

Cfr. Petr Jan Nepomuk Hroník, MLJ (47), narozen v Praze, ženatý, řím. kat. vyznání, má dva dospělé syny. Do roku 2002 pracoval v AČR a dodnes je zaměstnanec jako civilní zaměstnanec v rezortu ministerstva obrany. V období 2010 – 2016 aktivní ve spolkových veteránských organizacích. V roce 2016 byl zakládajícím členem Spolku pro zachování odkazu českého odboje, jehož náplní je mimo jiné péče o seniory a válečné veterány.

V roce 2020 vyznamenán Záslužným křížem ministra obrany České republiky III. stupně.

„Má účast na slavnostní investituře nových členů řádu a povyšování dam a rytířů české a slovenské jurisdikce byla umocněna místem konání tohoto slavnostního aktu. V katedrále svatých Petra a Pavla, v místě působení 14. sídelního brněnského biskupa Mons. Pavla Konzubla jsem nejen já, ale nepochybně i ostatní zažili silný duchovní prožitek, kterému předcházela společný průvod ve slavnostních uniformách s řádovými plášti z nádvoří biskupského sídla za znění petrovských zvonů. Přátelská a srdečná atmosféra mě utvrdila, že ve svém počínání jdu správným směrem. A tak v čele se sv. Lazarem, hlavním patronem řádu a v duchu řádového hesla Atavis et Armis přeji řádu mnoho úspěchů v charitativní činnosti.“ *Petr Hroník*

Ing. Odon Samuel Celler

Jmenuji se Odon Celler. Narodil jsem se 17. listopadu 1967. Bydlím v Praze. Po ukončení základní školy v Chlumci nad Cidlinou jsem studoval gymnázium v Novém Bydžově, po dvou letech jsem z politických důvodů přestoupil do SOU elektrotechnického TESLA Přelouč, které jsem ukončil v roce 1987 maturitní zkouškou s vyznamenáním. Pokračoval jsem studiem na elektrotechnické fakultě Českého vysokého učení technického v Praze, na které mi byl po obhájení

diplomové práce v roce 1992 přiznán titul Ing. V roce 1994 jsem nastoupil roční angažmá jako makléř do Investiční společnosti ČISTÁ ŘEKA, a.s. a ČISTÁ ŘEKA, s.r.o. obchodník s cennými papíry v Pardubicích. Delší období 1994 – 2021 jsem byl spolujednatel Felco Praha, s.r.o. a prvních 8 let i jednatelem této firmy, která se zabývá reklamními médii a tiskovinami. Od roku 2011 až dosud jsem členem představenstva firmy Brand Gifts, a.s., která působí v oblasti prémiových dárkových a reklamních předmětů. V roce 2020 jsem se stal členem výboru neziskové organizace Lauri-Mar, z.s., která však dosud nevyvíjí aktivní činnost. V roce 2017 jsem přijal křest v Církvi československé husitské, kde jsem byl také biřmován v roce 2018. Pomoc bližním byla odjakživa přirozenou součástí mého putování životem a tak jsem v závěru roku 2021 podal žádost o přijetí do postulátu a za člena OSLJ, abych v půlce září 2023 absolvoval investituru za člena Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského v rámci Českobudějovické komendy sv. Jana Křtitele. Velice si vážím oslovení ohledně napsání krátké reflexe nového člena Řádu k nedávno proběhnuvší investituře v Brně. Pomoc bližním byla odjakživa přirozenou součástí mého putování životem a tak v rámci svého postulátu jsem se loni rád zapojil do některých projektů a akcích naší Českobudějovické komendy sv. Jana

Křtitele. Ať to byla např. pomoc se zajištěním ubytování ukrajinských uprchlíků nebo angažmá v materiální sbírce pro potřebné v rámci individuální činnosti členů komendy. Slavnostní investitura nových členů Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského, která proběhla 16.9. v Brně, byla pro mě jakýmsi formálním zářezem mého životního postoje a zároveň možností seznámit se v příjemné atmosféře s mnoha stávajícími spolubratry, být přítomen povýšení mnohých z nich. Pokud mohu být otevřený, o takovou malou vadu na kráse se postaraly nemalé problémy s ušitím řádové uniformy a pláště. Ač jsem si jejich výrobu objednal v červnu (záhy po vyzvání velitelem komendy), po dlouhém „tichu po pěšině“ jsem se začátkem srpna dozvěděl, že vybraný dodavatel nemá kapacity na jejich dodání do data investitury a také že chybí drtivá část galanterie potřebné pro ušití řádového oděvu. Nakonec se mi podařilo ze 4 různých zdrojů a s pomocí boží potřebnou galanterii poshánět a řádový oděv do začátku investitury zajistit. Poděkování patří bratrům Filipu Dostálovi, Richardu Ferčíkovi, Michalu Vondráčkovi a firmě Uniprex. Dále zcela jistě krejčímu Jiřímu Dobiášovi (www.jdkrejcovstvi.cz) a Zdeňku Bohdaneckému za zapůjčení uniformy jako příkladného vzoru. Musím říct, že to bylo do poslední chvíle napínavé, takový malý zázrak a dobrodružství. Uniformu mi

přivezl můj akční krejčí v den investitury ve 12:20 na brněnské hlavní nádraží, aby byla připravena po 14 hodině na svoji slavnostní premiéru. Rozumím tomu, že pro člověka, který nemá v této oblasti žádné produkční zkušenosti je výběr a ukoříc-

rování dodavatelů téměř nadlidský a nevděčný úkol. Zde mohu nabídnout své dlouholeté zkušenosti - šití a úprava textilií je příležitostnou součástí produkce naší firmy, která se zabývá dárkovými a reklamními předměty, a jeden čas jsme dokonce provozovali

pod naší hlavičkou i krejčovský salon Presidents. Dovedu si představit, jak náročná je organizační příprava takové akce, která ovšem v celku vyzněla opravdu důstojně a zanechala v nás hluboké prožitky a pozitivní emoce. *Odon Celler*

Dr. Daniel Furka, Ph.D.

Vedecký pracovník v oblasti experimentální medicíny a materiálové chemie, univerzitní pedagog, zakladatel FURKALAB a TATRASKY. Mezi hlavní projekty patří vreckový analyzátor krvi s online databází ochorení a pľúcny ventilátor Q-Vent implementovaný v rámci humanitárnej pomoci v Keni a Brazílii. Hlavnou špecializáciou je vývoj vreckového zariadenia na analýzu onkologických a iných ochorení z telových tekutín. Spolu s bratom sa venuje humanitárnym projektom v Keni, ktorých úlohou je

zlepšenie zdravotnej starostlivosti a budovanie zdravotných kapacít v oblasti severnej Kene. Aktuálne pôsobí ako pedagóg a vedecký pracovník na Univerzite Komenského v Bratislave. Zo zahraničia je najvýznamnejšie pôsobenie na University of Havana (Kuba), University of Toronto (Kanada) a Harvard University (USA).

„Investitúra predstavuje pre človeka veľký krok. Cítil som vnútorné potešenie a božiu prítomnosť, ktorá mi dodávala silu. Premýšľal som o hlbokom prepojení duchovnej stránky motivujúcej k pomoci ľuďom, ktorí to najviac potrebujú. Ďakujem preto, že som mal možnosť posunúť sa v tejto životnej rovine a verím, že sľubu dostojím, nech mi k tomu pomáha Boh.“ *Daniel Furka*

doc. JUDr. MUDr. Patrik Palacka, Ph.D., MPH, MBA, LL.M.

Od ukončenia štúdia všeobecného lekárstva na Lekárskej fakulte UK v Bratislave (2005) pracuje v Národnom onkologickom ústave v Bratislave (NOÚ), v súčasnosti ako primár Oddelenia ambulantnej chemoterapie a od roku 2022 aj člen Dozorného orgánu. V 2009 mu na LF UK v Bratislave bol udelený titul Ph.D. v doktorandskom študijnom programe vnútorné choroby, v 2012 ukončil špecializačné štúdium Odborník na riadenie verejného zdravotníctva (MPH) na SZU a Master in Business Administration (MBA) na SMA vo Viedni. V 2017 promoval v odbore Corporate Master of Laws (LL.M.) na CEMI v Prahe, v 2019 ukončil štúdium na Práv-

nickej Fakulte Janka Jesenského, VŠ Danubius (JUDr.). Špecializačnú skúšku v odbore klinická medicína absolvoval v 2009, o rok neskôr získal certifikát Európskej spoločnosti pre klinickú onkológiu (ESMO). V 2023 mu bol udelený vedecko-pedagogický titul docent v odbore Onkológia. Vo svojej vedeckej činnosti sa venuje predovšetkým problematike genitourinárnych malignít, pričom je autor viac ako 100 odborných článkov a monografií. V roku 2011 založil a do súčasnosti predsedá občianskemu združeniu OncoReSearch, ktoré je zamerané na rozvíjanie vedecko-výskumnej činnosti v odbore onkológia. Je člen odborných spoločností vrátane ASCO a ESMO, ako aj člen redakčnej rady časopisu Onkológia (Bratislava).

Reflexe Patrika Palacky: „Do Vojenského špitálskeho rádu svätého Lazara jeruzalemského vstupujem v Katedrále svätého Petra a Pavla v Brne, ktorej počiatky, podobne ako história rádu siahajú do 11. storočia po Kristovi. Rovnako ako lekár dáva novú šancu chorým, rád špitálny a vojenský,

milosrdný a duchovne bojujúci, dáva novú šancu všetkým ľuďom v núdzi. Tak ako ponaučenie z minulosti pretransformované do definitívneho ukončenia toxických vzťahov predstavuje cestu do novej budúcnosti, členstvo v ráde predstavuje jedinečnú príležitosť jej zmysluplného naplnenia. Pripájam sa k spolubratom a vyslovujem po prvýkrát nahlas Atavis et Armis!“ *Patrik Palacka*

Mgr. Lukáš Jan Bujna

Mgr. Lukáš Jan Bujna (* 13. října 1979) je biskup plzeňské diecéze Církve československé husitské, básník a blogger. Narodil se v Osově, žije v Kolově u Karlových Varů. V roce 1999 započal studium teologie a religionistiky na Husitské teologické

fakultě Univerzity Karlovy. Kněžské svěcení přijal v roce 2004 a od té doby působí jako farář v Sokolově. Zaměřuje se na pastorační práci seniorů, nemocných a umírajících. Byl kaplanem v domově ošetřovatelské péče Dolní Rychnov a jako kněz navštěvuje několik zařízení zdravotní a sociální péče. Je autorem dvou básnických sbírek a připravil k vydání trojdielnou Bohoslužebnou knihu CČSH. Mezi lety 2007–2017 působil jako učitel na Střední zdravotnické škole a vyšší odborné zdravotnické škole v Karlových Varech.

Představujeme naše nové členy

Dr. Samuel Furka, Ph.D.

Vedecký pracovník v oblasti fyzikální chemie a experimentální medicíny, univerzitní pedagog, zakladatel FURKA-MOTORS a humanitárního startupu TATRASKY. Specializuje se na výzkum, vývoj a implementaci lékařských a analytických přístrojů. Takisto sa venuje humanitárnym projektom v Keni v oblasti Marsabit. Medzi hlavné projekty patrí vreckový analyzátor krvi s online databázou ochorení a pľúcny ventilátor Q-Vent implementovaný

v Keni a Brazílii. Aktuálne pôsobí ako pedagóg a vedecký pracovník na Univerzite Komenského v Bratislave. Zo zahraničia je najvýznamnejšie pôsobenie na University of Havana (Kuba), University of Toronto (Kanada) a Harvard University (USA).

„Pred a počas investitúry som pociťoval veľkú vážnosť situácie a snou späť pochybnosť či som naozaj vhodný. Pre mňa táto udalosť totiž predstavuje vážny záväzok na celý život. Verím však že s Božou pomocou sa mi podarí naplniť svoj cieľ tak aby som dokázal byť nápomocný tam kde to bude potrebné.“

Samuel Furka

Nemusíte byť kardiochirurgem, abyste měli srdce na dlani

Rozhovor s hudebníkem Brněnské komendy Karolem Frydrychem

Při vstupu k lazariánům jsem tušil, že v Řádu najdu přátele, se kterými se můžeme vzájemně obohatit. Jedním z nich je učitel fyziky a hudební výchovy na gymnáziu v Bučovicích, aprobovaný estetik a muzikolog, varhaník, sbormistr a dirigent, člen naší Brněnské komendy, spolubratr Karol Frydrych (* 1975), jehož jsem požádal o rozhovor.

Tvé jméno Karol není u nás běžné, mohu Tě oslovovat Karole? Říkají ti tak?

Na oslovení „Karol“ slyším až od prvního ročníku střední školy a to velmi rád. Do té doby mne v rodné obci neřekli jinak než „Kájo“. Třídni učitel mi říkal „Kajóšku“, spolužáci – na základě mého referátu o italské mafii Cosa nostra – „Don Carlos“ 😊 Ohledně křestního jména mohu konstatovat, že svého patrona, svatého Karla Boromejského, mám ve velké úctě.

Narodil ses tedy na Slovensku?

Ano. V době, kdy jsem měl přijít na svět, se maminka rozhodla pro porod ve své slovenské domovině, poněvadž tatínek toho času vykonával obligátní vojenskou službu v Mariánských Lázních. Třebaže naše rodina bydlela na jižní Moravě, tato epizoda mne – ohledně slovenské verze jména – „poznamenala“ na celý život. Slováci česká jména běžně poslovenšťovali, například mého otce „Karla“ v mém rodném listu uvedli „Karol“; Češi zase počešťovali, takže na všech vysvědčeních ze základní školy mám uvedeno „Karel“.

Kde jsi prožil dětství?

První rok života jsem strávil v Majcichově, okres Trnava. Po návratu tatínka z vojny naše rodina bydlela ve Vrchnostenském úředním domě v Žarošicích. Tuto nemovitost s krásnými klenbami místní obyvatelé nazývali „Zámeček“; pochází z roku 1699, po bitvě u Slavkova zde přespal císař

František a v době pozemkové reformy ji koupil můj pradědeček Josef coby správce statků knížete Liechtensteina. Moje dětská dobrodružná duše, determinována tímto prostředím, snila o rytířských cnostech, vlastním erbem, brnění... Jelikož nemám křišťálovou kouli, netušil jsem, že jednou se mé sny promění ve skutečnost a budu součástí bratrského řetězu ve stínu smaragdového kříže.

Karole, zajímá mne, kdy jsi se poprvé dozvěděl o našem Řádu?

Nepamatuji si přesně, ale pravděpodobně někdy mezi dvanáctým a čtrnáctým rokem mého života. V té době jsem pročítal knihu o církevních řádech – nejvíce mne zaujala historie templářů a maltéžských rytířů. A propos, dodnes se mi líbí motto Řádu německých rytířů: „Heilen, hindern und helfen“ (= „Léčit, bránit a pomáhat“). Patrně poprvé jsem na živo viděl symboly Vojenské a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského při Slavkovské iniciativě smíření (SIS) roku 2011 v Hruškách u Brna – přednáška známého teologa Maxe Kašparů, pontifikální liturgie biskupa Vojtěcha Cikrleho a hudební doprovod špičkového smíšeného pěveckého sboru Kantiléna byl mixem vysoké kvality. Vzpomínám, že Kantiléna na koncertu SIS interpretovala *Gloria in D* Antonia Vivaldiho, což je opus přezdívaný jako „Čtvero ročních období duchovní hudby“. Luxus. To vše zorganizoval reverend Evangelické církve augsburského vyznání Jaroslava Krátka.

Jak jsi navázal první spolupráci s lazariány?

Stalo se tak v roce 2015 u příležitosti 20. výročí Slavkovské iniciativy smíření. Můj vokálně-instrumentální soubor Collegium musicale bonum z pověření vedení města Slavkov u Brna spolupůsobil na galakonzertu v Historickém sále Zámku Slavkov-Austerlitz. Z hudební dramaturgie i podaného výkonu byl reverend Jaroslav Krátka bez nadsázky nadšený. Při osobním rozhovoru

jsme byli naladěni na stejnou vlnovou délku a tak mi spolu s tykáním nabídl přátelství. Na organizaci těchto velkolepých dvoudenních oslav participoval rovněž Vojenský a špitální řád sv. Lazara Jeruzalémského, který měl ve zdejších chrámu Vzkříšení Páně svoji investituru, při níž byla ustanovena Brněnská komenda.

A pak?

Následovalo několik přátelských návštěv reverenda Jaroslava u nás ve Slavkově u Brna i u něho v brněnském bytě. Tehdy jsem arci vůbec netušil, že si mne „testuje“ a de facto procházím „prověrkou“, zda jsem vhodným kandidátem do Řádu. Posléze mi přinesl informační lazariánský letáček, jen tak mimoděk pohovořil o činnosti Řádu a požádal mne o varhanní doprovod při liturgiích Brněnské komendy. K hudebním produkcím jsem zpočátku zval soubor Collegium musicale bonum, posléze brněnské profesionální pěvkyně Anetu Podrackou-Bendovou, Bohuslavu Jelínkovou a zvláště Kristýnu Vladíkovou z Bošovic. V dubnu 2017 se mnou udělal rozhovor v rámci pořadu *Hudba je jeden z nejkrásnějších Božích darů* Radia Proglas. V úterý 25. července téhož roku po bohoslužbě ve slavkovském kostele sv. Jana Křtitele na Špitální ulici mne Jaroslav představil přítomným lazariánům.

Kdy jsi byl přijat za člena Řádu?

Při investituře v Hradci Králové. Slavnost byla prodchnuta úzkou bratrskou sounáležitostí, spirituální jednotou a rytířskou noblesou – světla plála v očích a srdcích přítomných. Jako muzikolog vysoce oceňuji hudební dramaturgii pontifikální liturgie: náročný opus *Ecce sacerdos magnus* Antona Brucknera, jenž zazněl při introitu, i úroveň provedení *Krönungsmesse* in C Wolfganga Amadea Mozarta. Přítomnost patriarchy z Damašku Jeho Blaženosti Josepha Absiho jakožto dalších hodnostářů dodala slavnosti lesku a byla velkou manifes-

tací víry i řádového bratrství. Pořadatelská Královohradecká komenda sv. Zdislavy obdarovala nově přijímané a povyšované členy pamětním erbem. Řádový erb visí v mojí pracovně a každý den připomíná ono památné datum 25. května 2019 – duch investury je tak trvale homeopaticky přítomen.

Čeho si na našem Řádu nejvíce vážíš?

Děkuji za tento dotaz. Náš Řád má obrovský symbolický étos napříč dějinami a pozoruhodný celospolečenský kredit, proto se to pokusím vydestilovat. Lazariánská špitální a humanitární pomoc je neoddiskutovatelná. Osobně si rovněž velmi cením ekumenické linie naší maltsko-pařížské obediencie. Malá vsuvka ze života. Před dvanácti lety jsem po šest měsících na varhany doprovázel páteční a nedělní mše ve filiálním kostele jedné malé obce. Toto angažmá mně mimo jiné umožnilo proniknout pod pokličku, která funguje soužití mezi místními katolíky a evangelíky. Pro zajímavost uvedu dvě fakta z této obce: 1) Ještě v 50. letech 20. století nebylo přípustné, aby římská katolická na ples, při hodové či jiné zábavě tančila s evangelíkem – takový přečin proti místním nepsaným pravidlům by prý skončil bitkou. 2) Když vedení obce zveřejnilo úmysl opravit katolický hřbitov a v dalších letech evangelický, nastal po dědině poprask – situace se uklidnila, až když se se začaly opravovat oba hřbitovy paralelně. A to se událo začátkem našeho milénia!

Ekumenismus křesťanských církví je holt velké téma.

Plně souhlasím. Potěšitelné jsou dílčí posuny: Misál před rokem 1955 obsahoval velkopáteční přímluvu za „proradné Židy“ (perfidis Judaeis); dnes jsou to podle papeže sv. Jana Pavla II. „starší bratři ve víře“ a „jsou Bohu milí pro své otce“, jak připomíná slova sv. Pavla z listu Římanům Druhý vatikánský koncil. Ačkoli koncil vydal v roce 1964 *Dekret o ekumenismu*, někteří ultraortodoxní katolíci by však i dnes jedovatě poznamenali, že ekumenismus je největší vítězství zednářských ideálů v katolické církvi. Víceméně každý duchovní je přesvědčen o exkluzivitě své víry a pravověrnosti, potažmo hereze církví ostatních. Při dialogu napříč religiozním spektrem je důležité mít velký nadhled, velkorysost, otevřené srdce a schopnost vidět společné hodnoty – nemusíte být kardiologem, abyste měli srdce na dlani.

Jak jsi zmiňoval Slavkovskou iniciativu smíření, ta je taky ekumenická?

Ano. Ve své podstatě jde o mezinárodní centrum usmíření pořádané pod záštitou Ekumenické rady církví v České republice a České biskupské konference. Funkci předsedy Slavkovské iniciativy smíření zastává reverend Jaroslav Kratka, moravskoslezský bailiv našeho Řádu. Při srpnové pracovní poradě naší komendy jsme čile odlaďovali nejenom organizaci investury v Brně, ale i Slavkovskou iniciativu smíření, jež bude letos pojata trochu jinak; mimochodem poprvé pravděpodobně s účastí brněnského rabína.

Tvůj soubor Collegium musicale bonum letos slaví první dekádu existence. Toto jubileum stojí za představení.

Uskupení vzniklo začátkem července 2013 zcela spontánně na základě úžasného souznění v rovině lidské i hudební. U zrodu stály tři sólové pěvkyně, flétnistka a moje maličkost hrající na varhany. V průběhu jednoho roku se těleso rozrostlo do podoby smíšeného pěveckého sboru a komorního orchestru. Byť na repertoáru máme převážně artifiční duchovní hudbu všech epoch, nejčastěji provádíme skladatele baroka, romantismu a zvláště klasicismu, například mše Wolfganga Amadea Mozarta, Josepha Haydna či moteta Michaela Haydna. Zpíváme tedy převážně v jazyce Církve – latině a pak v němčině, poněvadž ctíme skladatelský

záměr autorů. Do dnešní doby – srpna 2023 – jsme realizovali 43 koncertů a 68 produkcí při slavení liturgie.

Na jakých projektech našeho Řádu Collegium musicale bonum účinkovalo?

Soubor participoval na Slavkovské iniciativě smíření ve Slavkově u Brna (2015), Vážanech nad Litavou (2016) a Šaraticích (2019) vždy zpěvem při ekumenické bohoslužbě a realizací koncertu. Na výzvu Jaroslava Kratky sbor zpíval při slavení liturgie členů Brněnské komendy v kostele sv. Jana Křtitele ve Slavkově u Brna a v kapli Panny Marie Sněžné v Hruškách u Brna; v roce 2017 u příležitosti 500 let výročí reformace v Husově sboru Církve československé husitské v Brně, jež vysílalo v přímém přenosu Radio Proglas. Zatím poslední akcí pro náš Řád byla pontifikální liturgie historicky první poutě mužů k blahoslavenému Karlu Rakouskému v Rajhradě v roce 2019.

Jaký jsi jako dirigent?

Určitě trpělivý a empatický – tomu mne naučila profese učitele, samozřejmě důsledný – vše musí v mnoha rovinách fungovat tak, jak má. Mojí pri-

oritou při vedení souboru jsou dobře nastavené mezilidské vztahy, teprve potom až hudba samotná. Pro zajímavost uvádím, že například nácvik Mozartovy *Spatzenmesse* nám trval šest měsíců po dvou dvouhodinových zkouškách týdně. Uvedení takového figurálního díla vyžaduje nemalou dávku hudební kondice a je během na dlouhou trať. Dobré vztahy jsou tedy nosnými pilíři, na kterých se pak dá stavět. Snažím se proto být tmelem tohoto kolektivu. V rámci ekumenického nastavení jsem například nikdy neřešil, nakolik člen ansámblu je či není věřící, té či oné církve. Ve sboru dlouhodobě panuje vynikající tvůrčí atmosféra, což je velkou nadějí do budoucna. Mimochodem, naši životaschopnost prověřila pandemie Covid-19, kdy jsme nedobrovolně museli přestat zpívat. Po jejím odeznění mne členové bombardovali dotazy stran obnovení zkoušek. Společenství mého souboru je v sociální rovině výjimečné, pracuje pravidelně, stabilně a bez výjimky zaníceně a radostně. Deo gratias.

Máš nějaký hudební sen, cíl, kterého bys chtěl dosáhnout?

Neřekl bych přímo sen, ale v rámci dramaturgického plánu hodlám v průběhu příštího roku nacvičit Mozartovu *Krönungsmesse*. Mimochodem, nový materiál této mše u nás tiskem nevyšel, edice z vydavatelství Carus-Verlag je typicky německy precizní arci drahá – náklady na její pořízení činily 7 500,- Kč.

Jaké jsou dnes Tvé další hudební aktivity?

Pravidelně doprovázím na varhany nedělní mše a bohoslužby Brněnské komendy. Od září mne čeká výuka hudební výchovy na gymnáziu v Bučovicích, výuka varhanní hry, přednášky gregoriánského chorálu a dějin chrámové hudby na tříletém kvalifikačním kurzu jednoty Musica sacra pro chrámové varhaníky ve Žďáru nad Sázavou, dále pak přednášky dějin chrámové hudby na Kurzu pro varhaníky v Olomouci, pořádaném arcidiecézním Centrem pro liturgickou hudbu.

Máš poslušné žáky?

Bohu díky ano. Frekventanti kurzů jsou natěšení a doslova hltají přednesené informace; taková lektorská služba je vpravdě okysličující a za odměnu. Na gymnáziu primárně učím fyziku, což je – díky experimentům – zajímavý, zároveň však tuze náročný, úderný předmět. Ve školním prostředí platí to, co jsem naznačil stran sboru: pokud si kantor žáky získá, edukace pak jde relativně snadno.

Co bys dodal na závěr?

Na prvním místě poděkování moravskoslezskému bailivovi Jaroslavu Kratkovi, že mne přivedl do Řádu; tento krok vnímám jako zásadní událost, milník a vnesení světla do mého života. Dále pak děkuji členům naší komendy za krásnou oázu bratrství a Tobě Luboši za ryzí přátelství. Našemu Řádu přeji světlé, požehnané zítřky, organický růst a nechť se lazariánské dílo daří. Atavis et Armis!

Luboš Velecký

Ohlédnutí za investiturou 2015 Vojenského a špitálního řádu

sv. Lazara Jeruzalémského ve Slavkově u Brna

Před osmi lety se konal na Zámku Slavkov – Austerlitz 20. ročník Slavkovské iniciativy smíření (program viz Slavkovský zpravodaj, 2015, roč. XVII, č. 9, s. 8), což je ojedinělý fenomén v naší společnosti vytvářející příznivé podmínky pro vzájemnou spolupráci církví a občanské společnosti. Součástí velkolepých dvou denních oslav byla rovněž investitura nových členů, dam a rytířů Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského maltsko-pařížské obediencie, která přinesla okamžiky hodné – i po tolika letech – za podrobnější písemné zaznamenání.

Většina bratří a sester tohoto starobylého rytířského společenství přijela v pátek 2. října v dopoledních hodinách. Po registraci v recepci slavkovského zámku a společném obědu následoval program Slavkovské iniciativy smíření, vigilie kandidátů Řádu a compagionů v zámecké kapli, galakonzert slavkovského souboru Collegium musicale bonum, brněnského pěveckého sboru Vox Iuvenalis a varhanice Kateřiny Málkové v Historickém sále zámku, jakožto degustace krajových nápojů v zámeckých kasematách. Sobotní program začal v 9 hod. přijetím starostou města Slavkov u Brna Michalem Boudným na radnici a pokračoval exkurzí k Památníku Mohyla míru (Bitvy tří císařů) v Praci, společným obědem, ekumenickou bohoslužbou a řádovou investiturou v chrámu Vzkříšení Páně, pietním aktem u Stromu smíření s odhalením pamětní desky a zakončen byl slavnostní večeří v Rubensově sále zámku.

Příprava na investuru v sobotu 3. října 2015 začala ve 13:15. Pro členy Řádu platil předepsaný dress code: řádová uniforma nebo frak, insigne; bylo třeba sešikovat řady. Investituře – ceremoniálnímu aktu přijímání nových členů a povyšování některých členů stávajících – předcházela mezinárodní ekumenická bohoslužba ve farním kostele, jež byla vyvrcholením jubilejní Slavkovské iniciativy smíření. S úderem 14. hod., za majestátní improvizace varhanního virtuosa Davida Postráneckého, vešel do lodí chrámu průvod účastníků investitury v čele s řádovým procesním křížem, praporem velkobailiviku České republiky a prapory jednotlivých komend; za nimi šli: maršál, postulanti, povyšování členo-

vé Řádu, ostatní členové Řádu, zahraniční členové Řádu, nositel meče, velkopřevor a velkobailiv, duchovenstvo dle hodností a Jeho Eminence kardinál. Bohoslužbě předsedal hlavní kaplan České velkobailiviku Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského Miroslav Vlk, EGCLJ; koncebrovali zástupci několika církví: pravoslavný jerej, husitští kazatelé, luteránský pastor a římskokatoličtí kněží spolu s generálním vikářem brněnské diecéze Mons. Jiřím Mikuláškem a slavkovským děkanem Milanem Vavrem. Čestné místo v předních lavicích náleželo starostům Dobrovolného svazku obcí Žďárnický les a Politaví. J. Em. Miroslav Vlk a kardi-

náleme kreován roku 1994, post hlavního kaplana jurisdikce řádu rytířů svatého Lazara Jeruzalémského (maltsko-pařížské obediencie) převzal při slavnostní investituře ve strahovské basilice z rukou duchovního protektora řádu Jeho Blaženosti melchitského patriarchy Gregoria III. Laham až v roce 2013, a to za přítomnosti předsedajícího Jeho C. K. Výsosti arcivévodě Andream Salvatora von Habsburg-Lothringen v zastoupení velmistra Dona Carlose Gereda y de Borbón, markýze de Almazán.

Při oficiálním zahájení řádové investitury maršálem Jeho Excelenci chev. Alešem Blumou, GCLJ, GCrLJ ve slavkovském chrámu jsme měli tu čest přivítat mezi námi velkopřevora lazariánského řádu Jeho Excelenci chev. Ludvíka hraběte Belcrediho, KLJ-J a Jeho Excelenci českého velkobailiva chev. Davida Miřejovského. Poté pan kardinál, z titulu duchovního správy Českého velkobailiviku, požehnal řádové insigne a postulanti složili slavnostní přísahu. Unikátní obřad investitury probíhal pod vedením

maršála Aleše Blumy a vice-maršála Marka Vařeky, CLJ: lazariánský plášť přijalo dvanáct postulantů (Jan Cýrek, Petr Czajkowski, Bohumil Frélich, Jan Kauf, Jan Pospíšil, Milan Volf, Lenka Czajkowská, Eva Gazdíková, Alena Kaufová, Eva Špatná; kaplani asistenti našeho Řádu Vít Rozkydal a Vojtěch Měříčka); povýšeno bylo celkem sedmáct členů Řádu (do hodnosti: důstojníka Petr Czajkowski; komandéra Jiří Fresser, Petr Kunsch, Hana Gerzanicová, Lenka Korpová, Mária Stehlíková; rytíře František Hynek, Pavel Lang, Jaroslav Terč, Antonín Urbánek, František Vácha, Jiří Vambera, Alois Veselý; rytíře-komtura Václav Voříšek, Augustin Karel Andrlé Saylor; seniorního kaplana Igor Bibko; rytíře velkého kříže Vladimír Němec). Maršál Bluma intronizoval bailivem Moravskoslezského bailiviku (na základě dekretu velmistra Řádu) brněnského reverenda Jaroslava Kratku, SChLJ, předsedu Slavkovské iniciativy smíření. Velkobailiv Miřejovský poté ustanovil Brněnskou komendu a jmenoval nové velitele komend: Chevaliera Františka Váchu, CLJ komturem Pražské komendy, Marka Vařeku, CLJ komturem Prostějovské komendy a Petra Czajkovského, OLJ komturem Brněnské komendy. Bailiv a komtuři složili slavnost-

ní přísahu na meč a přijali benedikci od kardinála. Ustanovení nové, v pořadí 9. komendy Českého velkobailiviku, bylo bezesporu významným aktem. Kardinál Vlk udělil Brněnské komendě benedikci, čímž ji quasi „oblékl do ochranného štítu“. Poté požehnal i její nový prapor.

Slavnostní atmosféru obřadu umocnil obdivuhodný výkon smíšeného pěveckého sboru Vysokého učeného technického v Brně Vox Iuvenalis s dirigentem Janem Ocetkem a varhaníkem Davidem Postráneckým – oba umělci, pedagogové Hudební fakulty Janáčkovy akademie múzických umění, patří ke špičce ve svém oboru.

Závěrem lze konstatovat, že všichni řádoví bratři velmi oceňovali rytířský postoj a ducha služby slavkovské investitury, kterou prožívali velmi silně. S radostí, ale i závazkem v srdci poté odjeli společně ve stínu smaragdového kříže naplňovat své poslání. ATAVIS ET ARMIS!

Karol Frydrych

Kdo rychle dává, dvakrát dává

Centrální oblast v Maroku zasáhlo v noci na sobotu 9. září 2023 silné zemětřesení o síle až 6,8 RichtEROVY stupnice. Počet mrtvých přesáhl 2500 lidí, tisíce lidí se zranilo a tisíce dalších jich zůstalo bez přístřeší.

Marocký červený půlměsíc se ihned zapojil do hledání přeživších i obětí, jeho členové poskytují první pomoc, psychosociální pomoc, pomoc evakovaným, transportují zraněné do nemocnic. Současně s pátráním pomáhá i Červený kříž s hygienou, se zajišťováním pitné vody a potravin, jakož i pří-

střeší. Pomoc Červeného kříže a půlměsíce v Maroku se rozhodla podpořit Plzeňská komenda bl. Gerarda Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského peněžní částkou přes sbírkový účet Českého červeného kříže 333999/2700, v. s. 2305.

Členové našeho Řádu jsou přesvědčení, že i sebemenší částka pomůže tamním obyvatelům ke zmírnění utrpení, kterému jsou v současné době vystaveni.

Kamil Kuna